

מסורת הש"ס

(א) ופי' מסירין האנק
מעליהן. ערוך. (ב) [נסוכה
מד: (ג) שם פ"ו כ:
(ד) [סנהדר' קיג:
(ה) [דקרא כה: (ו) [דף ד:]
(ז) [גיל שנת, ח] רש"י

הגהות הב"ח

(א) יִשְׂרָאֵל דִּינָה אִפֹּךְ כָּל כֹּחַ
 כָּל הוּא פִּרְעֵי דְפִרְט יִנָּא
 קִשְׁקִישׁ ט׳: (ב) דִּינָה לֹא
 יִקְשָׁקֶשׁ וְכוּ׳ וְהִיא לְעִדּוּד
 הַסִּיד׳ וְלֹחֵץ מִהַד
 מִדְּרַבְּנָן כָּל הוּא מִדְּרַבְּנָן
 אֲבָל מִדְּאֻרִּיט׳ ט״:
 (ג) דִּינָה סְתוּמָּה מִיֵּל כ״ י״ב
 ע״ פִּרְשׁוֹת פִּיד דְּסוּכָה דף
 מ״ ע״ב: (ד) תוֹסֵף דִּינָה אֵין
 ט״: וְהִיא יִנָּא הַיְנִירָה
 בְּמִרְ״ח מִד אֲמַר:

גליון הש"ס

גמ' מנן לעידוד ולקשר קושר
ולניכוש כלל לעגיד:

מוסף דע"י

[illegible]

רבינו חננאל

תולדות לא אסר. שמעוני.
חורבן כרחוק שדך לא
חורבן ורחוק לא חסור.
מכרי (וירעה) (וירעה)
כלכל (וירעה) (וירעה)
רדתי שומר עובד
הומה, וברצתי ברחוק
קצירה, למא הלבנת בת
רחמנו. ללמדך ראני
תולדות מייחב שבבית.
אתולדות אתחילת לא
מייחב. אני, ותחילת
שדך לא חורבן ורחוק
לא, ונח, לא כי שחייב
שבבית אלא חורב
חומר כלכל, מנין למכש
ולעודו למכש, חל
שדך לא, פי חור
לח למכש לא חור.
ואני ירענא אתי וירעה
לא כל כשה. שדך שדך
רחמנו להמה, לרבות
כל למכש שבבית.
מני שאן מכלול ואין
מפרקין ואין מאכלין
ואין משענין, חורבן כל
לרבות כל מכלות
שבכסר שאמורות. חתי
מיהא דמכש אסור
שבבית ופרקין ואין
איסור מדרבנא, וקרא
אסכחתי כו'. ביבול לא
יקשש חתת חתת, ולא
יעד חתת המכש, ולא
לא ונח ונח חורבן חורבן

דף ע"א. צירה בכלל קצירה דשנים חומבין: וימור. מחתך
רבים כקצירה תבוואה וקצירה אז מלאכה היא ב' כלל גדול
הם **ככלל וריעה**. שדרכו של זומר לזמוחי פירי מזורע. צירה
ויום. כגון משקה ורעים שלא היה במשכן לא אסר רחמנא:

תולדות לא אסר ר' ה
השביעית שבת שבת
תורע וגו' מכדי ומיר
בכלל קצירה למאי ה
"למימרא דאהני תול
לא מיתחב ולא והתני
לא תזמור אין לי א
ליכוש ולעידור ולכיס
לא ילא כל מלאכה ש
שבכרמך מגין שאין
ואין מפסגין באילן ת'
לא כל מלאכה שבי
שבכרמך מגין שאין
ואין מאבקין ואין מ
לא כרמך לא יכל
וכל מלאכה שבכרמך
תחת הוותים ילא יעד
נקעים מים ילא יעש
שך לא תורע זרע
יצתה להקיש אליה
מיוחדת עבודה שבש
שהיא עבודה שבש
וקרא אסמכתא בעלמ
מי שרי והא כתיב
ונמשתה תשמנה
מלסקל אמר רב
קשקשי הוו חד אבו
פלי "אברוי אילן א
איתמר הורוש בשבי
חד אמר לוקה וחד
דר' אבין אמר רבי
דרבי אבין אמר ר'
כלל בעשה ופרט בלא
בכלל ופרט בכלל מא
דרבי אבין אמר רבי
לוקה אית ליה דר' א
ליה דרבי אבין אמר
לוקה שפיר ומאן דא
מכדי ומירה בכלל
קצירה למאי הלכתא
אתולדה אחרינא לא
אין לי אלא זרעו ווימ
לא לא כל מלאכה ש
ואין מזרדין ואין מפס
לא כל מלאכה שבכ
באילן ת"ל שך לא כ
לא יכול לא יקשקש
מים ולא יעשה עוגיו
היתה ולמה יצתה לה
ושבכרמך אף כל שהוא

משקיץ בית השלחין פרק ראשון מועד קטן

אָה ב' שששדד וששכב'ם. וכל הני עבודות דעליל נהגות בין בשדה ובין בכרם ואפילו שיש מהן שאין עמה נהגין כן י"ל בשמקומן היו עושין כך ורגילין לעשותן בשדה ובכרם: **אין** דגין אותי: כב"ץ ופרט' וב"ץ. הכי הוה שמיע ליה לרי' אלעזר דכיון דהפרט

הפרט ממשמעותיה ואינו כלל ופרט
וכלל דדייקני ליה בכלל ופרט ולא
ניכרל לי דמגלן דרבי אילעא ס"ל
הכי אימא דלעמא שזוא כלל תפשא
בטל אלל הכלל עומד במקומו לא
דבריו ועוד לפי לשון זה קשה לי
אמאי מירך דכולי עמלמ לית להו דרי
אזין וזה הוה מנאי לתפוזי דכולי
עמלמ אית להו בכלל מקום סגוימ
הש"ס היא דכיון דמנאי למימר דכולי
עמלמ אית להו סברה האמורה לא
מתקנין אית להו ולימא הכי דכולי
עמלמ אית להו דרבי אבין מאן דאמר
אינו לוקא שפיר ומאן דאמר לוקא
סגירה ליה כי הך ברייתא דמפקא
ליה לתולדות מקרא וקסבר לאו
אסמכתא הוא אלל דרשה גמורה לא
לפי נראה דהא ליתא דרבי אבין אמר
ר' אילעא וכו' קאזיל ככה"ל דליכא
הכא אלל כלל ופרט דכלל במתא לא
חשיב כיון דהאי כלל בקרא אחרינא
ושפיר בכלל המדקוח אית מה פ"ק
דלא היו בנדר דהכי מוכח בבב"ב
דפסחים (דף יד וסא) דליכא למאן
דאמר כיון דהיו בנדרי קראי לא
מיתרפי ליהויה כלל ופרט וכלל
והכא נמי לאו לא אלל כלל ופרט והכי
איכא (ו) הגירסא (ו) (בירושלמי דכלאס)
בפ"ח חד אמר לוקא סבר לה כרבי
אילעא דאזני דון בכלל ופרט וכן
דקשרא כלל תפשא דרבי בטל והכלל
במקומו עומד ולפיכך אמר כל החורש
בשביעית לוקא וחד אמר החורש
בשביעית אינו לוקא לא סבר להא
ד' אילעא אלל דנין אומו בכלל ופרט
הני און מרדי חתרנא לא ודמי לא
דכולהו אית להו דרבי אילעא מאן
דאמר לוקא שפיר ומאן דאמר אינו
לוקא מכדי וזמירה בכלל וזריעה וצאייה
כו' ואם נפשו לומר למאן דאמר לוקא
אמאי כמד בחמנא וזמירה וצאייה
שמה קסבר ללאו יסירא אמר אי נמי
קסבר כרס משדה לא הוה יליף הלכך
הולך למיכתב דין בשדה דין בכרס:
כתבניהו רחמנא למימר דאמאי
דמחייב ולא ואתניא שוך לא תסור
מגין לעידור ולקישקש ולכבוש ת"ל שוך לא תמר
שוך ולא כל מלאכה שבכרמן ומגין מקרסמין
מאין ת"ל שוך לא כרמך לא כל מלאכה שבשוך
מגין לא מגין מאין מובלין ואין מפרקין ואין מעשנין
מגין לא כל מלאכה שבשוך לא וכל מלאכה שבכרמן
תחת הוותים ולא יעדר תחת הגפנים ולא ימלא נקעים
לגפנים תלמוד לומר שוך לא תסור עבודה בשבדה
ש אליה לומר לך מה זריעה מיוחדת עבודה בשבדה
יבודה שבשדה ושכרם מדרבנא וקרא אסמכתא בעלמא

7

וְרִיעָה וְזמִירָה כִּבְלָל שֶׁבַת שֶׁבַתחֹן יִהְיֶה לְאֹרֶץ הַיּוֹ, וְלִמָּחָה יֵצֵאת לְהִקְשֵׁי אֱלֹהֵי, לֹמֶר יוֹת וְכֹרֵמִים, אִף כָּל עֲבוֹדַת שְׂדוֹת וְכֹרֵמִים, לְמַעוֹת קִישְׁקוֹשׁ וְעִידוֹד וּבִקּוּעַ וְעִשּׂוֹת שְׂדוֹת (וְזֹרְעִים) [וְכֹרֵמִים]. וְהִלָּךְ שֶׁרִי קִשְׁקוֹשׁ בְּשִׁבְעִית, פֶּרֶךְ (ב) תִּרִי קִישְׁקוֹשִׁי הִזּוֹ

אילן לחברות ת"ל שדך לא
לך מה זריעה מיוחדת עבור
דעבודת אילנות הן ולא ע

עין משפט
נר מצוה

שו א מ"א פ"א מהלכות
 שמיטה הלכה ב ג:
 שו ב ג ד מ"א שם הלכה
 ד ה:
 יו ה מ"א שם הלכה ו:
 יח ו ז מ"א שם הל' ט:
 יט ח מ"א שם הלכה ג:
 כ ט י מ"א שם הל' ו:
 כב כ מ"א שם הל' ד:

תורה אור השלם

1. ובשנה השביעית שבת
שבתון יהיה לארץ שבת
לה שדך לא תורע
וכרמך לא תזמור את
ספיח קצירך לא תקצר
ואת ענבי נידך לא
תבצר שנת שבתון יהיה
לארץ ויקרא כה ד-ה
2. והשביעית תשמטנה
תשטתה ואכלו אבני
עמק ויתרם תאכל וזית
השדה כן תעשה לכרמך
שמות כג יא
ליתך:

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]

7

וְרִיעָה וְזמִירָה כִּבְלָל שֶׁבַת שֶׁבַתחֹן יִהְיֶה לְאֹרֶץ הַיּוֹ, וְלִמָּחָה יֵצֵאת לְהִקְשֵׁי אֱלֹהֵי, לֹמֶר יוֹת וְכֹרֵמִים, אִף כָּל עֲבוֹדַת שְׂדוֹת וְכֹרֵמִים, לְמַעוֹת קִישְׁקוֹשׁ וְעִידוֹד וּבִקּוּעַ וְעִשּׂוֹת שְׂדוֹת (וְזֹרְעִים) [וְכֹרֵמִים]. וְהִלָּךְ שֶׁרִי קִשְׁקוֹשׁ בְּשִׁבְעִית, פֶּרֶךְ (ב) תִּרִי קִישְׁקוֹשִׁי הִזּוֹ

אילן לחברות ת"ל שדך לא
לך מה זריעה מיוחדת עבור
דעבודת אילנות הן ולא ע